Dosarul nr. 3-930/2023
2-23054251-12-3-12042023

H O T Ă R Î R E
În numele Legii

09.06.2026 mun. Chişinău

Judecătoria Chișinău (sediul Rîşcani)
Instanța compusă din :
Președintele ședinței, judecător specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ Igor Barbacaru
Grefier Cezara-Valeria Rotaru

examinând în ședință publică, acțiunea de contencios administrativ, înaintată de către Victor Mercic împotriva Inspectoratului General al Poliției, cu privire la anularea actului administrativ, încasarea cheltuielilor de judecată,

a c o n s t a t a t :

La 12.04.2023, Victor Mercic, a înaintat la Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani, cerere de chemare în judecată în contencios administrativ împotriva Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, solicitând :

- Anularea actului administrativ defavorabil - ordinul nr. 13 ef. din 10.01.2023 „Privind suspendarea raportului de serviciu al agentului superior Mercic Victor *****”;
- Restabilirea în funcția ocupată și reîncadrarea în muncă;
- Încasarea de la Inspectoratul General al Poliției a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamantul, a invocat următoarele : Prin ordinul nr. 13 ef. din 10.01.2023 „Privind suspendarea raportului de serviciu al agentului superior Mercic Victor *****”, emis de Inspectoratul General al Poliției s-a dispus : se suspendă, în temeiul art.76 lit. g) din Codul muncii, raportul de serviciu al agentului superior Mercic Victor *****, subofițer superior al Serviciului patrulare al Secției securitate publică a Inspectoratului de poliție Orhei, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești.

Ca temei de suspendare a raportului de serviciu, Inspectoratul General al Poliției a indicat următoarele : la 15 decembrie 2022, în Secretariatul Inspectoratului de poliție Orhei, cu nr. 436int. a fost înregistrat raportul depus de către ofițerul superior al Secției resurse umane a Inspectoratului de poliție Orhei, comisar Alexandru Chiaburu, privind inițierea din oficiu a procedurii administrative în vederea elucidării aspectelor de fapt și de drept ce cad sub incidența art.76 lit. g) din Codul muncii, în privința subofițerului superior al Serviciului patrulare al Secției securitate publică a Inspectoratului de poliție Orhei, agent superior Victor Mercic, fiind dispusă inițierea procedurii administrative în acest sens.

În cadrul procedurii administrative, a fost sesizată Judecătoria Orhei (sediul Central) prin interpelarea Inspectoratului de poliție Orhei nr.34/44-19056 din 28 decembrie 2022 care, prin răspunsul nr. 85 din 4 ianuarie 2023, a confirmat faptul că, în procedura judecătorului Viorica Severin se află spre

examinare cauza penală numărul 1-93/2021 (numărul electronic 1-20165444-3 8-1-31122020-3) de învinuire a lui Mercic Victor ***** în baza art. 287 alin. 2 lit.b) din Codul penal, ultimul deținând statutul procesual de inculpat.

În drept angajatorul a făcut referire la prevederile art. 75 alin. 2 Cod Muncii și art. 76 lit. g) Cod Muncii, indicând că în conformitate cu prevederile art. 75 alin.2 din Codul Muncii, suspendarea contractului individual de muncă presupune suspendarea prestării muncii de către salariat și a plății drepturilor salariale de către angajator, iar art. 76 lit.g) din același Cod, prevede că contractul individual de muncă se suspendă în circumstanțe ce nu depind de voința părților în caz de trimitere în instanța de judecată a dosarului penal privind comiterea de către salariat a unei infracțiuni incompatibile cu munca prestată, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești. S-a mai referit angajatorul la prevederile art. 35 alin. 2 din Legea nr. 888/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, conform cărora suspendarea din funcția publică cu statut special se efectuează prin ordin al anagajatorului sau al persoanei împuternicite de către acesta conform prevedrilor legale. La careva alte norme legale în ordin nu se face referire.

Nefiind deacord cu ordinul în cauză, l-a contestat cu o cerere prealabilă. Până în prezent careva răspuns la cererea prealabilă nu a primit.

Nu este deacord cu ordinul în cauză, îl consideră ilegal, neîntemeiat și necesar de a fi anulat, din considerentele expuse mai jos :

1) La examinarea dosarului administrativ a fost încălcată procedura administrativă prevăzută de lege, încălcarea fiind de natură să lezeze dreptul său la un proces echitabil, garantat de art. 6 alin. 1 al Convenției Europene, la faza examinării cauzei de autoritatea adminitrativă (Inspectoratul General de Poliție).

2) Încălcarea procedurii se manifestă în următoarele :

Conform prevederilor art. 44 alin. 3 Cod Administrativ, autoritatea publică este obligată să atragă în procedura administrativă (inclusiv din oficiu), persoanele ale căror drepturi pot fi afectate prin procedura administrativă. Dacă are cunoștință despre asemenea persoane autoritatea publică le informează despre inițierea sau desfășurarea procedurii administrative. Contrar acestor prevederi legale, necătând la faptul că drepturile sale evident că puteau fi afectate prin procedura administrativă, fapt despre care autoritatea publică cunoștea cu certitudine, nu a fost atras în procedura administrativă.

3) Prin neatragerea sa în procedura administrativă a fost lipsit de posibilitatea de a prezenta autorității publilce care a desfășurat procedura administrativă argumentele și probele sale, precum și de posibilitatea de a cere recuzarea persoanei care acționează pentru autoritatea publică (drept prevăzut de art. 52 Cod Administrativ). Astfel la faza examinării cauzei de către autoritatea publică, procesul în privința sa nu a fost unul echitabil, fiind încălcat dreptul său la un proces echitabil, garantat de art. 6 alin. 1 al Convenției Europene.

4) Este de menționat că jurisprudența Curții Europene sub noțiunea de „proces” înțelege nu doar judecarea propriu-zisă a cauzei, dar toate fazele procesului, inclusiv faza prejudiciară. Respectiv dreptul la un proces echitabil, garantat de art. 6 alin. 1 al Convenției Europene, se răsfrânge și asupra fazei prejudiciare a procesului.

5) Art. 76 lit. g) Cod Muncii, la care s-a referit angajatorul, prevede că contractul individual de muncă se suspendă în caz de trimitere în instanța de judecată a dosarului penal privind comiterea de către salariat a unei infracțiuni incompatibile cu munca prestată, însă nu prevede procedura acestei suspendări. La fel art. 35 alin. 2 din legea nr. 288/2016 prevede că suspendarea din funcția publică cu statut special se efectuază prin ordin al angajatorului, conform prevederilor legale. Respectiv aceasta este o normă de

blanchetă, care face referire la o altă lege, or legislatorul a folosit sintagma „conform prevederilor legale”. La caz, actul legislativ care reglementează suspendarea din funcție în legătură cu cauza penală în privința salariatului, este Codul de Procedură Penală.

6) Conform prevederilor art. 200 alin. 1 CPP suspendarea provizorie din funcție constă în interzicerea provizorie motivată învinuitului, inculpatului de a exercita atribuțiile de serviciu sau de a realiza activități cu care acesta se ocupă sau le fectuază în interesul serviciului public.

Conform prevederilor art. 200 alin. 3 CPP suspendarea provizorie din funcție o decide administrația instituției în care activează învinuitul ori inculpatul, în condițiile legii, la demersul procurorului care conduce, sau după caz, efectuează urmărirea penală.

7) Astfel legea prevede că : a) suspendarea trebuie să fie motivată (adică angajatorul urmează să motiveze în ordin din ce cauză continuarea activității de muncă al salariatului ar fi incompatibilă cu faptul că el are statut de inculpat); b) temei de emitere a ordinului de suspendare trebuie să fie demersul procurorului care conduce sau efectuază urmărirea penală.

8) Contrar acestor prevederi legale Inspectoratul General al Poliției nu a motivat în ordin de ce prestarea în continuare a muncii ar fi incompatibilă cu faptul că dosarul penal în privința sa a fost trimis în judecată, și nici nu a motivat cum rămânerea sa în funcția ocupată ar putea influența buna desfășurare a procesului penal.

9) Suspendarea din funcție nu este o măsură de pedeapsă penală sau disciplinară, ci o măsură de constrîngere ce are menirea de a preveni anumite consecințe negative a rămânirii în continuare a salariatului în funcția ocupată pentru o bună desfășurare a procesului. De aici rezultă că trebuie să existe circumstanțe ce ar face ca rămânirea salariatului în continuare în funcția ocupată să influențeze bună desfățurare a procesului penal (circumstanțe care trebuie reflectate în ordin).

O altă interpretare ar însemna că angajatorul aplică suspendarea din funcție de fapt ca o pedeapsă disciplinară pentru comiterea de către salariat al unei infracțiuni, până la stabilirea vinovății acestuia prin sentința judecătorească. Aceasta, la rândul său, ar însemna o încălcare a principiului „prezumției nevinovății”.

10) Sânt relevante prevedrile art. 6 alin. 2 al Convenției Europene, conform cărora orice persoană acuzată de o infracțiune este prezumată nevinovată până ce vinovăția sa va fi legal stabilită. Deci, în cazul când angajatorul de fapt aplică suspendarea din funcție nu ca o măsură menită să asigure o bună desfășurare a procesului penal, ci ca o sancțiune disciplinară, în situația când nu există o sentință de condamnare definitivă, sânt încălcate nu numai prevedrile legislației naționale, dar și prevederile art. 6 alin. 2 al Convenției Europene.

11) Convenția Europeană este un act internațional de o importanță cardinală, care urmează a fi aplicat în direct de către instanțele de judecată.

12) La fel contrar prevedrilor imperative a legii, nu există vre-un demers al procurorului privind suspendarea sa din funcție, situație în care angajatorul nu era în drept să emită ordinul de suspendare din funcție.

13) Cauza penală, la care se face referire în ordin, a fost expediată în instanța de judecată în luna august 2021, astfel suspendarea sa din funcție peste un an 5 luni de la apariția circumstanțelor pe care angajatorul le consideră ca temei al suspendării, este lipsită de orice logică și contituie o încălcare a principiului „securității raporturilor juridice” - parte componentă a dreptului la un proces echitabil, garantat de art. 6 alin. 1 al Convenției Europene.

Invocînd prevederile art. art. 189 alin. 1 și 2, 191 alin. 1, 192, 196, 206 alin. 1 lit. a), 209, 211, 212, 224 alin. 1 lit. a) Cod Administrativ, solicită admiterea acțiunii.

Pîrîtul – Inspectoratul General al Poliției, la 24.06.2023 a înaintat referință prin intermediul cancelariei Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani), prin care a solicitat respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată (f.d.18-24).

În şedinţa de judecată de examinare şi soluţionare în fond a acţiunii, reclamantul cît și avocatul Serghei Șteliman, nu s-au prezentat, instanța, în temeiul art.218 lit. d) Cod Administrativ, a dispus soluționarea acțiunii în lipsă.

Reprezentantul pîrîtului, Inspectoratul General al Poliției - Alexandra Gadiac, a solicitat respingerea acțiunii pe motivele de fapt și de drept invocate în referință

Examinînd cererea de chemare în judecată, audiind explicaţiile părţilor, cercetînd probele anexate la dosar în ansamblu şi interconexiunea lor, studiind normele legii aplicabile, instanţa de judecată conchide că acţiunea urmează a fi respinsă din următoarele considerente.

În privința admisibilității acțiunii în contenciosul administrativ instanța de judecată reține următoarele.

Conform art. 53 alin.(1) din Constituție, persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr- un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins, anularea actului și repararea pagubei.

Conform art. 3 Cod administrativ, legislația administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activității administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor și a libertăților prevăzute de lege ale persoanelor fizice și juridice, ținîndu-se cont de interesul public și de regulile statului de drept.

Conform art. 10 alin. (1) Cod administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Conform art. 11 Cod administrativ, (1) Actele administrative individuale pot fi:

a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat; b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel.

Conform art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Conform art. 189 alin. (3) Cod administrativ, în cazurile prevăzute de lege, precum și în scopul revendicării drepturilor ce reies dintr-un contract administrativ, acțiunea în contencios administrativ poate fi înaintată și de autoritatea publică.

Conform art. 206 Cod administrativ, (1) O acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru : a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare).

În acest caz, identificând obiectul acțiunii – Ordinul nr.13 ef din 10.01.2023 (f.d.8), pornind de la stabilirea și analiza scopului urmărit de reclamant prin cerințele formulate, instanța reține că la caz obiectul examinării îl reprezintă o acțiune în contestare – conform reglementărilor art. 206 alin. (1) lit. a) Cod administrativ.

Conform art. 208 Cod administrativ, (1) Până la înaintarea acţiunii în contencios administrativ se va respecta procedura prealabilă, cu excepţiile prevăzute de lege.

După cum rezultă din materialele dosarului administrativ, se atestă că, pînă la înaintarea acțiunii în contencios administrativ, reclamantul a adresat Inspectoratului General al Poliției cerere prealabilă, prin care a solicitat anularea ordinului nr. 13 ef. din 10.01.2023 și restabilirea în funcția ocupată și reîncadrarea în muncă (f.d.9-12), iar prin deciziile din 02.02.2023 (fila nr.67, dos.administrativ) și 03.03.2023 (fila nr.68, dos.administrativ), aceasta a fost respinsă.

Nefiind de acord cu ordinul nr. 13 ef. din 10.01.2023, la 10.04.2023 (f.d.4-7, 14) și deciziile adoptate în procedura prealabilă, reclamantul s-a adresat cu prezenta acțiune în instanța de judecată.

Conform art. 209 Cod Administrativ, (1) Acţiunea în contestare şi acţiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la : a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluţionarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art.165 alin.(1) referitoare la nesoluţionarea în termen se aplică corespunzător.

Instanța constată că, acțiunea în contencios administrativ este înaintată de reclamant la instanța competentă jurisdicțional și teritorial, este înaintată în termenul legal, a utilizat corect tipul acțiunii în contestare conform art. 206 din Codul administrativ pentru revendicarea drepturilor sale, prin urmare, motive de inadmisibilitate în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) din Codul administrativ, nu se regăsesc.

În privința temeiniciei acțiunii în contenciosul administrativ instanța de judecată reține următoarele.

Materialele cauzei cît și dosarul administrativ prezentat, denotă că, urmare a raportului ofițerului superior al secției resurse umane a IP Orhei, la 15.12.2022 a fost inițiată procedura administrativă în vederea elucidării aspectelor de fapt și de drept ce cad sub incidența art.76 lit.g) al Codului muncii în privința subofițerului superior al Serviciului patrulare al Secției securitate publică a IP Orhei al IGP, agent superior Mercic Victor ***** (fila nr.3, dos.administrativ),

În urma audierii reclamantului în legătură cu faptele şi circumstanţele relevante pentru actul ce urma a fi emis, primul la 16.12.2022 a menționat că nu dorește să fie audiat și că va reveni mai tîrziu, deoarece nu este gata (fila nr.6, dos.administrativ),

Prin răspunsul Judecătoriei Orhei nr.85 din 04.01.2023, adresat IP Orhei, s-a menționat faptul că, în procedura judecătorului Viorica Severin, se află spre examinare cauza penală nr. 1-93/2021 (nr. elect. 1-0165444-38-1-31122020-3 nr. urm. penală 2020270409), de învinuire a lui Mercic Victor în baza art. 287 alin.(2) lit.b) Cod Penal. În prezenta cauză, Mercic Victor are statut de inculpat (fila nr.38, dos.administrativ).

Urmare a examinării raportului ofițerului superior al secției resurse umane a IP Orhei din 15.12.2022 în vederea elucidării aspectelor de fapt și de drept ce cad sub incidența art.76 lit.g) al Codului muncii în privința subofițerului superior al Serviciului patrulare al Secției securitate publică a IP Orhei al IGP, agent superior Mercic Victor *****, cît și a răspunsului Judecătoriei Orhei nr.85 din 04.01.2023, la 10.01.2023 în temeiul art. 35 alin.(2) din Legea nr.288 din 16.12.2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul MAI, art.art.75 alin.(2(, 76 lit.g) Codul Muncii, Inspectoratul General al Poliției a emis Ordinul nr. nr.13ef, prin care s-a ordonat :

1. Se suspendă, în temeiul art.76 lit.g) din Codul muncii, raportul de serviciu al agentului superior

Mercic Victor *****, subofițer superior al Serviciului patrulare al Secției securitate publică a Inspectoratului de poliție Orhei, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești (fila nr.57, dos.administrativ).

Efectuând controlul judiciar al conduitei pârâtului din perspectiva argumentelor reclamantului, în limitele obiectului acțiunii și cercetând din oficiu situația de fapt și de drept a cauzei deduse judecății, instanța conchide că pârâtul a acționat în limitele legale și a valorificat dreptul discreționar într-o manieră justă și în același câmp legal, raționamentele instanței regăsindu-se *infra*.

Relevante speței sunt următoarele prevederi ale Legii privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, nr. 288 din 16 decembrie 2016 : art.1 stabilește că Prezenta lege stabileşte cadrul juridic al raportului de serviciu al funcţionarului public cu statut special din aparatul central al Ministerului Afacerilor Interne, din cadrul autorităţilor administrative şi instituţiilor din subordinea acestuia, în care sînt prevăzute posturi pentru această categorie de personal, de asemenea drepturile, obligaţiile, restrîngerile, interdicţiile şi incompatibilităţile specifice, reglementările privind disciplina muncii, privind protecţia sa juridică şi socială.

(2) În aparatul central al Ministerului Afacerilor Interne se instituie funcţii cu statut special pentru exercitarea competenţelor ministerului privind elaborarea de politici publice, colaborarea cu alte autorităţi publice, reglementarea activităţii ministerului şi coordonarea integrată a domeniilor aflate în competenţa sa.

Articolul 2. Definirea unor termeni.

În sensul prezentei legi, următorii termeni se definesc astfel : *exercitarea funcţiei publice cu statut special* – îndeplinirea atribuţiilor şi obligaţiilor de serviciu stabilite prin lege şi prin alte acte normative aplicabile funcţionarului public cu statut special; *funcţionar public cu statut special* – persoană angajată în cadrul aparatului central al Ministerului Afacerilor Interne, în autorităţile administrative sau instituţiile din subordinea acestuia, care deţine grade speciale şi exercită sarcini ce ţin de competenţa entităţii din care face parte, în conformitate cu legislaţia în vigoare; *funcţie publică cu statut special* – ansamblu de atribuţii şi responsabilităţi ale funcţionarului public cu statut special stabilite în vederea realizării competenţelor specifice entităţii din care face parte.

Articolul 5. Principiile profesionale ale funcţionarului public cu statut special.

Activitatea funcţionarului public cu statut special se desfăşoară exclusiv în baza legii şi pentru executarea acesteia, în interesul persoanei şi al comunităţii, potrivit principiilor profesionalismului, confidenţialităţii, integrităţii profesionale şi loialităţii, stabilităţii în funcţia publică, colaborării şi cooperării, imparţialităţii şi nediscriminării, transparenţei, obiectivităţii, eficienţei, responsabilităţii şi subordonării ierarhice.

Articolul 35. Suspendarea din funcţie.

(1) Pe lîngă situaţiile prevăzute de cadrul normativ general, suspendarea din funcţia publică cu statut special se efectuează şi în următoarele cazuri:

a) pe perioada reţinerii, arestului preventiv sau arestului la domiciliu al funcţionarului;

b) în caz de dispariţie a funcţionarului – pînă la declararea dispariţiei fără urmă sau pînă la declararea decesului acestuia, în modul stabilit de lege.

(2) Suspendarea din funcţia publică cu statut special se efectuează prin ordin al angajatorului sau al persoanei împuternicite de către acesta, conform prevederilor legale.

(3) În cazul suspendării, funcţionarul public cu statut special este obligat să predea toate documentele şi bunurile ce i-au fost încredinţate pentru uz în activitatea de serviciu.

Codul muncii al Republicii Moldova: Articolul 75 (în redacția legii la momentul emiterii actului

contestat) prevede că:

(1) Suspendarea contractului individual de muncă poate interveni în circumstanţe ce nu depind de voinţa părţilor, prin acordul părţilor sau la iniţiativa uneia dintre părţi.

(2) Suspendarea contractului individual de muncă presupune suspendarea prestării muncii de către salariat şi a plăţii drepturilor salariale (salariu, sporuri, alte plăţi) de către angajator.

(3) Pe toată durata suspendării contractului individual de muncă, drepturile şi obligaţiile părţilor, în afară de cele prevăzute la alin.(2), continuă să existe dacă prin actele normative în vigoare, prin convenţiile colective, prin contractul colectiv şi prin cel individual de muncă nu se prevede altfel.

(4) Suspendarea contractului individual de muncă și reluarea activității de muncă, cu excepţia cazurilor prevăzute la art. 76 lit. a), b) şi d) şi art. 78 alin. (1) lit. d^1) şi e), se face prin ordinul (dispoziţia, decizia, hotărîrea) angajatorului, care se aduce la cunoştinţa salariatului, sub semnătură sau prin altă modalitate care permite confirmarea recepționării/înștiințării, cel tîrziu la data suspendării contractului individual de muncă sau a reluării activității de muncă.

Articolul 76 din Codul muncii, statuează că Contractul individual de muncă se suspendă în circumstanţe ce nu depind de voinţa părţilor în caz de : g) trimitere în instanţa de judecată a dosarului penal privind comiterea de către salariat a unei infracţiuni incompatibile cu munca prestată, pînă la rămînerea definitivă a hotărîrii judecătoreşti.

Raportând prevederile normelor citate la circumstanțele cauzei, instanța reține că, potrivit răspunsului Judecătoriei Orhei nr.85 din 04.01.2023, adresat IP Orhei, s-a menționat faptul că, în procedura judecătorului Viorica Severin, se află spre examinare cauza penală nr. 1-93/2021 (nr. elect. 1-0165444-38-1-31122020-3 nr. urm. penală 2020270409), de învinuire a lui Mercic Victor în baza art. 287 alin.(2) lit.b) Cod Penal. În prezenta cauză, Mercic Victor are statut de inculpat (fila nr.38, dos.administrativ).

Drept urmare, la 10.01.2023 Inspectoratul General al Poliției a emis Ordinul nr. nr.13ef, prin care s-a ordonat : 1. Se suspendă, în temeiul art.76 lit.g) din Codul muncii, raportul de serviciu al agentului superior Mercic Victor *****, subofițer superior al Serviciului patrulare al Secției securitate publică a Inspectoratului de poliție Orhei, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești (fila nr.57, dos.administrativ).

Respectiv, instanța constată că potrivit art. 76 lit.g) din Codul muncii al Republicii Moldova, Contractul individual de muncă se suspendă în circumstanţe ce nu depind de voinţa părţilor în caz de : g) trimitere în instanţa de judecată a dosarului penal privind comiterea de către salariat a unei infracţiuni incompatibile cu munca prestată, pînă la rămînerea definitivă a hotărîrii judecătoreşti.

Norma juridică menționată stabilește suspendarea raporturilor de muncă în circumstanțe care nu depind de voința angajatului sau a angajatorului.

Intervenția acestei măsuri este condiționată de trimiterea în instanța de judecată a unui dosar penal care vizează salariatul respectiv. Iar suspendarea nu se aplică pentru orice tip de infracțiune, ci doar pentru cele considerate incompatibile cu munca prestată de salariat.

Principalul scop al acestei măsuri este protejarea integrității instituționale, în special atunci când infracțiunea comisă este incompatibilă cu munca prestată. În cazul funcționarilor publici cu statut special, cum ar fi polițiștii, moralitatea și încrederea publică sunt fundamentale pentru exercitarea funcției.

Instanța remarcă că, norma prevăzută de art.76 lit.g) a Codului Muncii nu stabilește vinovăția persoanei, ci doar constată existența unui risc major de imagine și funcționare pentru angajator. Este de reținut că, suspendarea din funcţie nu poate fi percepută ca îngrădire a dreptului la muncă şi din considerentul că măsura suspendării este una temporară, durând doar până la rămânerea definitivă a

hotărârii judecătorești.

Respectiv, se constată că există garanţii suficiente în acest sens. Restrîngerea dreptului la muncă, prin suspendarea raporturilor de serviciu, este aplicabilă pentru salvgardarea „altui drept”, în particular, protejarea instituţiei şi a prestigiului profesiei, prin urmare această finalitate corespunde scopului legitim constituţional. Or, actul administrativ contestat – Ordinul nr.13 ef din 10.01.2023, a fost emis în urma pornirii urmăririi penale și expedierii cauzei în instanța de judecată în privința reclamantului Victor Mercic, în baza elementelor infracțiunilor prevăzute de art. 287 alin.(2) lit.b) Cod Penal.

Iar obiectul juridic al infracțiunii imputate reclamantului îl constituie relațiile sociale cu privire la buna desfășurare a activității de serviciu în sfera publică, care presupune îndeplinirea de către o persoană publică a obligațiilor de serviciu în mod corect, fără abuzuri, cu respectarea drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice și a celor juridice.

Concomitent, instanța consideră imperios de a specifica că, în practica Curţii Constituţionale a fost statuat că, deși legislația muncii permite anumite limitări ale drepturilor salariatului, totuși, ele trebuie să aibă o justificare, să fie necesare, să răspundă unui interes general... Întrucât acest drept nu este unul absolut, pe cale de consecință, se impune examinarea în cauză a respectării principiului proporționalității, o cerință imperativă necesar a fi respectată în cazurile de restrângere a exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale ale omului, prevăzută de art.54 alin.(2) din Constituție (hotărârea Curţii Constituţionale nr. 6 din 06 martie 2018, pct.72, 75).

La caz instanța consideră relevante prevederile art.29 alin.(1) - (2) din Codul administrativ, conform cărora, orice măsură întreprinsă de autoritățile publice prin care se afectează drepturile sau libertățile prevăzute de lege trebuie să corespundă principiului proporționalității. (2) O măsură întreprinsă de autoritățile publice este proporțională dacă: a) este potrivită pentru atingerea scopului urmărit în temeiul împuternicirii atribuite prin lege; b) este necesară pentru atingerea scopului; c) este rezonabilă.

Suplimentar, instanţa de judecată mai atenționează că, în practica Curţii Constituţionale s-a menționat că : „Încrederea în instituții, în general, în personalități politice şi figuri publice, semnifică așteptările cetățenilor ca acele persoane sau instituții să acționeze în beneficiul lor. Încrederea în instituții este parte a „capitalului social” alături de încrederea generalizată (în semeni) şi rețelele asociative în care sunt implicați indivizii. Liantul numit „încredere în instituțiile statului” îi face pe cetățeni să se implice mai mult în sfera vieții publice. De asemenea, nivelul de încredere a publicului în instituții are efecte asupra dezvoltării economice a societății. Deși are un grad foarte mare de relativitate, încrederea în unele instituții este semnificativ influențată de reprezentanții acestora” (Hotărârea Curţii Constituţionale nr.4 din 22 aprilie 2013, punctele 64-66).

Astfel, ținând cont de caracterul muncii prestate, obligațiile şi atribuțiile de serviciu pe care le are reclamantul în virtutea funcției sale, la încrederea pe care trebuie să o inspire cetățenilor instituția în care activează, raportate la caracterul şi gravitatea infracțiunii de care este învinuit, instanţa de judecată va reține că, la caz este întrunită condiția impusă prevederile art. 35 alin. (2) din Legea nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne și art. 76 lit. g) din Codul Muncii, or, infracțiunea presupus a fi comisă de către reclamant este incompatibilă cu munca prestată, inclusiv este respectat principiul proporționalității măsurii întreprinse de autoritatea publică pentru a atinge scopul urmărit, apărarea interesului public şi încrederii cetățeanului în instituțiile statului.

Totodată, în privința criticilor reclamantei precum că Ordinul, nu este motivat corespunzător, instanța consideră că acestea nu și-au găsit confirmarea, întrucât din conținutul ordinului contestat sunt expuse motivele și raționamentul care au condus la luarea deciziei de suspendare din funcție a reclamantului, fiind indicate atât elementele de fapt, cât și cele de drept ce au stat la baza adoptării

acestuia.

În același context, instanța reține că Inspectoratul General al Poliției, la adoptarea ordinului contestat și-a exercitat dreptul discreţionar prevăzut de lege în limitele scopului legal cu care a fost investit, fiind respectată procedura adoptării actelor, iar condițiile cu privire la motivarea actului sunt întrunite.

Este de menționat că, suspendarea din funcţie se dispune atunci când se presupune săvârşirea de către funcționarul public cu statut special a unei infracţiuni ce l-ar face incompatibil cu exercitarea funcţiei, aceasta fiind o măsură de protejare a intereselor instituţiei în care este angajat faţă de pericolul continuării activităţii ilicite şi al extinderii consecinţelor periculoase ale unei fapte penale, prin prevenirea săvârşirii de noi fapte similare şi pe cale de consecinţă, pentru păstrarea prestigiului instituţiei.

De asemenea, instanța reține că, la suspendarea raporturilor de serviciu, Inspectoratul General al Poliției, nu s-au pronunţat asupra vinovăţiei sau nevinovăţiei funcționarului public şi nici asupra răspunderii sale penale, acestea fiind chestiuni a căror soluţionare intră în sfera de activitate a organelor judiciare.

Normele de drept enunțate supra, nu arată că scopul măsurii de suspendare este punitiv, ci mai degrabă de precauţie şi provizoriu, în măsura în care priveşte apărarea interesului public prin suspendarea din funcţie a unei persoane acuzate de comiterea unei infracţiuni de serviciu sau în legătură cu serviciul (*Ţehanciuc v. România*, § 19, decizie din 22 noiembrie 2011).

În această ordine de idei, este de menționat că prin suspendarea din funcţie nu se încalcă *per se* prezumţia de nevinovăţie, întrucât aceste dispoziţii legale pot avea un caracter necesar atunci când sunt determinate de situaţii cu caracter temporar ce fac imposibilă exercitarea funcţiei.

Prin urmare, instanța consideră că argumentele reclamantului cu privire la anularea actului administrativ individual sunt nefondate și care nu denotă admiterea a careva încălcări de către autoritatea pârâtă, ordinul fiind adoptat în cadrul unei proceduri administrative, fiind aplicat cadrul legal invocat supra, iar instanța nu a stabilit careva temeiuri care indică asupra ilegalității acestuia, fiind emis de în strictă conformitate cu legislația în vigoare, nefiind constatate careva ilegalități admise de către autoritatea pârâtă.

Prin prisma prevederilor Codului administrativ, instanțele de judecată nu doar verifică legalitatea unui act administrativ, ci realizează verificarea exercitării de către autoritatea publică a întregii activități, a dreptului discreționar. Prin dreptul discreționar al autorității publice se subînțelege puterea de care dispune autoritatea publică, în baza legii, să hotărască fie necesitatea actului însuși, fie cuprinsul lui, fie momentul adoptării lui, în funcție de interesul general pe care trebuie să-l satisfacă continuu și permanent serviciul public.

Raportând normele legale precitate la circumstanțele faptice stabilite, instanța judecătorească a ajuns la concluzia fermă că, Ordinul nr.13 ef din 10.01.2023, privind suspendarea din funcție a reclamantului, corespunde prevederilor legale și actul contestat este emis cu respectarea principiului legalității (art.21 Cod administartiv), deoarece autoritatea emitentă a deciziei defavorabile reclamantului și-a exercitat dreptul său discreționar fără greșeli discreționare, a luat în considerare toate faptele relevante, a respectat limitele legale ale dreptului său discreționar și și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Celelalte temeiuri invocate de către reclamant întru anularea actului administrativ contestat, nu ating nivelul minim pentru a fi considerate de către instanța de judecată ca temeiuri suficiente pentru anularea actului contestat.

În consecință, analizând normele legale în coraport cu circumstanţele faptice stabilite, precum și criticele aduse de către reclamant referitor la acțiunile/inacțiunile autorității publice pârâte, instanța de judecată conchide asupra legalității actului contestat.

Argumentele reclamantului, nu pot fi reținute de către instanța de judecată ca temei de ilegalitate a actului defavorabil contestat, deoarece reclamantul interpretează *lato sensu* normele pe cale le consideră relevante. Iar scopul primordial al instituției contenciosului administrativ, după cum s-a invocat și supra, este prestabilit de legiuitor și presupune contracararea abuzurilor şi exceselor de putere ale autorităţilor publice, ordonarea activităţii autorităţilor publice. Respectiv, ca acțiunea în contencios administrativ promovată de reclamant să fie pasibilă de admis, reclamantul urma să identifice pretinse ilegalități și/sau abuzuri admise de către pârât la emiterea actului contestat, ceea ce nu s-a identificat în speță. Or, actul contestat și activitatea administrativă desfășurată de către autoritatea publică pârâtă este conformă principiului legalității (art.21 Cod administrativ), nefiind identificat de către instanța de judecată nici un abuz din partea autorității publice pârâte în desfășurarea activității administrative care s-a finalizat cu emiterea actului defavorabil contestat de reclamant. Prin urmare, acțiunea reclamantului privind anularea actului administrativ defavorabil urmează a fi respinsă, deoarece actul defavorabil emis este legal.

Instanța nu se expune asupra fiecărui argument invocat de participanții la proces, ținând cont de Avizul nr.11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni, în atenția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei, din care rezultă că, motivarea hotărârii nu trebuie înțeleasă ca necesitând un răspuns la fiecare argument invocat.

Or, potrivit jurisprudenței Curții Europene, pentru a răspunde cerințelor procesului echitabil, motivarea trebuie să evidențieze că, judecătorul a examinat chestiunile esențiale prezentate și nu trebuie interpretată ca impunând un răspuns detaliat la fiecare argument (Van de Hurk vs Țările de Jos, 19 aprilie 1994 , pct.61, seria A, nr.288).

Din considerentele menţionate supra, instanța ajunge la concluzia de a respinge acțiunea înaintată de către Victor Mercic, cu privire la anularea actului administrativ, ca fiind neîntemeiată, or pîrîtul prin argumentele şi probele anexate la materialele cauzei a demonstrat legalitatea actului contestat.

În consecință, analizând normele legale în coraport cu circumstanțele faptice stabilite, precum și criticele aduse actului contestat de către reclamant, instanța de judecată conchide că, Ordinul nr.13 ef din 10.01.2023, precum și decizia adoptată în procedura prealabilă exprimată prin răspunsul IGP din 02.02.2023 (fila nr.67, dos.administrativ), și respectiv MAI din 03.03.2023 (fila nr.68, dos.administrativ), sunt legale în fond, neexistând, astfel, temei de admitere a acțiunii reclamantului Victor Mercic, precum și de admitere a cerințelor subsecvente privind restabilirea în funcția ocupată și reîncadrarea în muncă, cît și încasarea cheltuielilor de judecată.

În conformitate cu prevederile art. 224 alin.(1) lit. f) Cod Administrativ, instanţa de judecată,

h o t ă r ă ş t e :

Acţiunea de contencios administrativ, înaintată de către Victor Mercic împotriva Inspectoratului General al Poliției, cu privire la anularea actului administrativ – Ordinul nr.13 ef din 10.01.2023, încasarea cheltuielilor de judecată, ***se respinge ca fiind neîntemeiată.***

Hotărîrea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului hotărîrii, prin intermediul Judecătoriei Chişinău (sediul Rîşcani).

Preşedintele şedinţei,

judecătorul Igor Barbacaru